

καθώς λέν οι δικαστικοί. Είπες δηλ. την αλήθεια μὰ δὲν ἔπρεπε νὰν τὴν πείσ. Αὐτὸ εἶπαν οἱ ἔνορκοι στὴν «Ἐστία» καὶ μιὰ τέτια κρίση, ὅσο κι ἂ σούρνει πίσω της λίγα μερῶνε φυλάκιση, μπορεῖ κάθε τίμια φημερίδα νὰν τὴ δείχνει μὲ καμάρι καὶ νὰ περηφανεύεται.

Εἶπαμε ὅμως πὼς ἡ φυλάκιση τοῦ διευθυντῆ τῆς «Ἐστίας» ἔχει καὶ τὴν καλὴ τῆς ὄψη κ' ἐπιμένουμε σ' αὐτό. Εἶναι δυὸ τρεῖς φημερίδες στὴν Ἀθήνα, καὶ μὲ δυνατὴ κυκλοφορία μάλιστα, πὸν τίποτ' ἄλλο δὲν κάνουν παρὰ νὰ βρίζουν καὶ νὰ συκοφαντοῦν, ὄχι μονάχα πολιτικὰ πρόσωπα, μὰ καὶ οἰκογένειες ἀλάκαιρες, δημιουργώντας φανταστικὰ σκάνδαλα καὶ ἀναγνωσματοποιώντας, δι τούς κατεβάσει τὸ ξερό. Αἶ, λέτε ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη τοῦ Κύρου νὰ μὴν μαζέψουν οἱ λεγόμενες λίγο τὴ γλώσσα τους καὶ νὰ μὴν τὸ συλλογιστοῦνε σοβαρὰ, δια βλέπουν πὼς οἱ βρισίδες, κι δταν ἀκόμα σηρίζονται πάνου στὴν ἀλήθεια, ἀκριβοπλερώνονται μὲ φυλάκιση;

Νὰ λοιπὸν αὐτὸ πὸν λέγαμε. Καὶ τώρα ἡ «Ἐστία» πὸν θέλει νὰ φαίνεται πὼς ἀγωνίζεται, νὰ διορθώσει τὰ «κακῶς κείμενα» στὸν τόπο μας, μπορεῖ νὰν τὸ φωνάζει πὼς μὲ τὴν καταδίκη τοῦ διευθυντῆ τῆς ἄρχισε νὰ διορθώνει τὸν τόπο.

ΕΝΑΣ

καθότανε στὸν καφενὶ καὶ μετροῦσε τὰ σπίτια τοῦ Μιστριώτη.

— Ἐνα στὴν ὁδὸ Πρασπείου... Ἄλλο στὴν ὁδὸ Στουρνάρα... Τρίτο στὴν ὁδὸ Καποδίστρια... Τέταρτο στὴ δείνα πλατεία...

Καὶ δὲν ζέροουμε ἴσαμε ποῖο ἀριθμὸ ἔφτασε.

Ἐνας ἄλλος ὅμως πλαινὸς του τὴν ἴδια ὥρα μετροῦσε τὰ βιβλία τοῦ σοφοῦ ἀνδρός.

— Ἐνα ἡ Γραμματολογία του... Δυὸ οἱ Ρητορικοί του λόγοι... Τρεῖς ἡ Ἀντιγόνη... Τέσσερα ὁ Πλάτωνας...

Καὶ δὲν εὔρισκε ἄκρη καὶ σ' αὐτά.

Τότε ἕνας τρίτος, ἀκούγοντας τοὺς ἄλλους δυὸ, πρόστεισε:

— Κάθε βιβλίον τοῦφερε κ' ἕνα σπίτι... Ἐχει δικιο ὁ χριστιανὸς νὰ κόβεται γιὰ τὴν καθαρεύουσα καὶ νὰ βρίζει τοὺς δημοτικιστὰδες ἀγράμματοι καὶ πρόδοτες!

μπουνταλάδικη, χτηνώδικη. Νὰ τί εἶνε φαρμακερὸ, νὰ κείνο πὸν χρειάζεται νὰ κληγήσῃ κανεὶς σὰν ὄνειρο. Καὶ ὕστερα, πάνου ἀπ' ὄλα, τρομερὸ ὄραμα... ἀτελείωτο... Χαίρειν.

Ὁ Βερετιέφ ἀπομακρῦθηκε γλήγορα· μὰ στάνοντας μπροστὰ στὴν πόρτα ἐνοῦ ἀπὸ τὰ καλύτερα καφνεῖα τοῦ περιπάτου τοῦ Νεῦσκη, σταμάτησε, καὶ γύρισε τὸ πόμολο. Καὶ σὰν ἤπιε στὸ μπουφέ ἕνα ποτήρι ρακί, διάβηκε τὴ σάλα τοῦ μπυλιάρδου, σκοτεινιασμένου ἀπὸ σύγνεφα καπνοῦ, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ καμαράκι, ὅπου τὸν περιμένανε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους του συντρόφους, ὁ πρίγκηπας Σ., δυὸ ἀξιωματικοὶ τῆς καθαλαρίας, καὶ δυὸ ἄλλα πρόσωπα πὸν δὲν τὰ διακρίνανε παρὰ ἀπὸ τὰ βαφτιστικὰ τοὺς ὀνόματα. Εἶτανε ὅλοι τώρα ἡλικίας περασμένης μόλο πὸν εἶτανε ἀνύπαντροι. Ἄλλοι μὲ κηφάλια μισοασπρισμένα κι ἄλλοι φαλακροί. Κι' ὥστόσο ἡ ζωὴ τους πέρασε ἀκόμα στὰ καφνεῖα. Πιστεύανε τὸ Βερετιέφ γιὰ ἕναν παράξενον ἄνθρωπον, προορισμένον νὰ κἀν ἐντύπωση στὸν κόσμον μὰ κείνος πὸν εἶχε περσότερον νοῦ ἀπὸ δαύτους, αἰστανότανε πολὺ καλὰ τὴν τέλεια κι' ἀδιόρθωτη ἀνωφελιά του. Ἐπειτα, πρέπει νὰ τὸ μολογήσουμε, τὸ ἴδιο κ' ὄξω ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς παρέας του, πολλοὶ ἄνθρω-

ΠΟΛΛΟΙ

δημοτικιστὰδες μεταχειρίζομαστε καμιά φορὰ τὸ ἐπίρρημα σὺγκαιρα στὴ σημασία τοῦ συγχρόνως. Ὁ φίλος Ν. Ποριώτης τὸ θέλει γιὰ λάθος καὶ μὰς στὶλνει τὸ νόστιμον αὐτὸ γραμματάκι.

«Τὸ σὺγκαιρα δὲν εἶναι πολὺ συνηθισμένη λέξη, δὲν τὴν ἀκούμε κάθε μέρα· ὅπου ὅμως τὴν εἶπε ὁ λαὸς, τὴν εἶπε, θαρρῶ, μὲ νόημα ἀντίθετον τοῦ παράκαιρα, δηλαδὴ σὺγκαιρα=στὸν κατάλληλον καιρὸ· δευτερώτερες σημασίες του εἶναι: ἀπὸ νωρὸς καὶ τὸ ἀργόρος πὸν λένε οἱ Φράγκοι καὶ πὸν δὲν κατορθώνει ἡ καθαρεύουσα νὰ βρῆ λέξιν τόσο κατάλληλη νὰ τὸ ἀποδώσῃ. Μποροῦμε λόγου χάριν νὰ ποῦμε:

«Πρέπει σὺγκαιρα νὰ ὀργώσῃς, γιὰ νὰ μὴ σπείρῃς παράκαιρα.

«Σὺγκαιρα μάθε γράμματα, ἀργὰ μὴ μετανιώσῃς.

«Ἐκεῖ πὸν πηγαίναμε, μὲ ρωτᾷ.—Εἶδες σήμερον τὸ «Νουμᾶ»;—Σὺγκαιρα μοῦ τότε θύμισες, τοῦ ἀπαντῶ, εἶχα κἀτι νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὰ γραφόμενά του... Κάνω τὸ μεταφραστὴ κ' ἐγὼ, δὲ μοῦ φαίνεται ὅμως σωστὸ νὰ μεταφράσω τὸ καθαρευουσιάνικον συγχρόνως μὲ τὸ σὺγκαιρα».

«Εἶπα παραπάνω πὼς τὸ σὺγκαιρα δὲ συνηθίζεται πολὺ, τοῦλάχιστον στὴν πρωτεύουσα. Γιατί λοιπὸν ἐμεῖς, πὸν θέλουμε νὰ φυλάξουμε τὸ γλωσσικὸ θησαυρὸ, νὰ χαλνοῦμε τὸ ἰδιαίτερον νόημα πὸν ἔχει αὐτὸ τὸ μουσικώτατον λογάκι του;»

ΛΙΓΟ

ἀκόμα καὶ θὰ μὰς ποῦν οἱ φημερίδες πὼς βρέθηκε τὸ γιατρικὸ τῆς ἐθνικῆς ἀρρώστειας μας γιὰτὶ μαζωχτήκανε δέκα εἴκοσι κύριοι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ κάμανε τὴν «Ἐθνικὴ Συνείδηση» κι ἄλλοι τόσοι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ σκαρώσανε ἕνα σύλλογον φυσιολατρικόν, δηλ. ἀποφασίσανε νὰ μὴν τρῶνε κρέας καὶ νὰ πλένουνται, ὅπως οἱ πρῶτοι ἀποφασίσανε νὰ μὴν τρῶνε τὸ Δημόσιον ταμεῖον καὶ νὰ μὴν λερῶνουν τὰ χέρια τους, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκην καὶ νὰν τὰ πλένουν.

Δὲν ζέροουμε ποῖος σύλλογος ἀπὸ τοὺς δυὸ τους θὰ προκόψει, μὰ καὶ τίποτα νὰ μὴ γίνῃ ἀπ' ὅσα μὰς τάζουνε κ' οἱ δυὸ μὲ τὰ παχιά τους σὰ γουρουνόπουλα προγράμματα, πάλι θὰν τοὺς χρωστοῦμε καπιά χάριν γιὰτὶ μὰς μάθανε πὼς μπορεῖ ν' ἄχει ὁ

ποὶ πιστεύανε πὼς, ἂν δὲν εἶχε καταστραμμένη τὴ ζωὴ του ὁ ἴδιος, δὲ μπόρακε κανεὶς νὰ προμαντέψῃ τί θάπογινότανε. Αὐτοὶ οἱ καλόπιστοι ἀπαντιόντανε. Οἱ Βερετιέφ δὲ γίνονται ποτὲς τίποτα.

Οἱ φίλοι του τονὲ δεχτήκανε μ' ἀναφωνήματα συνηθισμένα. Τοὺς χτύπαε πρῶτα τὸ ἀγριωπὸ του παρουσιαστικὸ καὶ τὰ λόγια του τὰ γιομάτα πικράδα. Μὰ νέες μπουτίλιες ἐρχόντανε στὸ τραπέζι, καὶ ὅλοι τότες παίρνονε τὸ συνηθισμένον τους δρόμον. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀστακόφ, μόλις τὸν ἄφισε ὁ Βερετιέφ ὀρθώθηκε καὶ κορδῶθηκε σὸλον τοῦ τὸ ἀνάστημα καὶ σούφρωσε τὰ φρόδια. Αὐτὸ τὸ ἀναπάνταχον συναπάντημα ψύχρανε τὴν ἀξία του θέση τοῦ ἀνωτέρου ὑπάλληλου καὶ τοῦ gentleman. «Γεῖναμε ζῶα, πίνουμε κρασί, βόφουμε τὰ μουστάκια μας! Μιλεῖτε γιὰ σὰς, ἀγαπητὴ μου» ἔλεγε σκεδὸν μὲ δυνατὴ φωνή. Καὶ σὰν ἐφούσκωσε τὴν ἀξιοπρέπειάν του πὸν ξεχειλίλιζε ζακολόυθησε τὸν περίπατον του.

— Ποῖος σὰς μιλοῦσε; εἶπε ξαφνικὰ πίσω του μιὰ φωνὴ δυνατὴ καὶ σταθερὴ.

Ὁ Ἀστακόφ γύρισε, κι' ἐναγνώρισε μιὰ ἀπὸ τὴς ψηλῆς γνωριμιῆς του, τὸν κύριον Πομπόνσκη. Ὁ Πομπόνσκης αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ ψηλὸ ἀνάστημα καὶ χοντρός, κάτεχε μιὰ θέση σημαντικὴ, κι' ἀπὸ

κ. Μιστριώτης ἐθνικὴ συνείδηση, καὶ πὼς μπορεῖ μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ χορτοφαγία νὰ καλλιεργηθῇ μιὰ μέρα καὶ στὸν τόπον μας ράτσον γερῶν καὶ μυαλωμένων ἀνθρώπων.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Συνείδησης εἶναι καὶ μέλη στὸ Χορτοφαγικὸ Σύλλογον. Νὰ ὁ κ. Φιλάρετος λ. χ. Ταιριασμένα πράγματα καὶ τὰ δυὸ, βλέπετε.

ΜΙΑ

φοβερὴ ἀνακάλυψιν κάμανε οἱ «Ἀθηναῖοι» τὴν περασμένη βδομάδα πὸν δὲν τῆς ἀξίζει νὰ μείνει μυστικὴ κι ἀλειτούργητη. Ἀνακάλυψαν δηλ. πὼς γιὰ νὰ τρέξουνε τόσες χιλιάδες φτωχοὶ νὰ ζητήσουνε μερικὸ ἀπὸ τὴς εἰκοσιπέντε χιλιάδες τῆς κ. Πεσματζόγλου, πᾶει νὰ πει πὼς οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ δημιουργηθήκανε ἀπὸ τὸ Οἰκονομικὸν συστήμα πὸν συνειθίζει τὸν κόσμον στὴν τεμπελιά μὲ τὸ νὰ τοῦ δίνει φτηνὴν τροφή.

Μὲ τὴν ἴδια σιδερένια λογικὴ μποροῦσε κανένας νὰ πει πὼς καὶ οἱ «Ἀθηναῖοι» δημιουργηθήκανε ἀπὸ τὸν κ. Σιμόπουλον πὸν ἔφισε ἀφορολόγητον τὸ χαρτὶ τῶν ἐφημερίδων. Μὰ μὲ τὴς «Ἀθηναῖοι» οὔτε τίτλια λογικὴ συζήτηση δὲν ἀξίζει. Ἡ καλύτερα ἀπάντηση εἶναι τὸ «παρ' τὸν καὶ στὸ γάμον σου».

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Β.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲ θέλω ν' ἀκούσω πιά τίποτα.

ANNA. Ἄν ἤθελες νὰ σκερτῆς λίγο, χωρὶς νὰ βιζχῆς τὸ λογικόν σου νὰ παραδεχτῆ γι' ἀλήθεια ὅ,τι εἶναι μονάχα τῆς φαντασίας σου πλάσμα...

Π. Σκέφθηκα παραπολὺ μάλιστα· ἴσως γι' αὐτὸ βρήκα τὴν ἀλήθεια.

AN. Πόσον μακριὰ εἶσαι ἀπ' αὐτή.

[1] Κοίταξε φύλλα 223 καὶ 224.

τὰ μικρὰ του χρόνια δὲν ἀθίθαλε ποτὲς γιὰ τὸ ἑαυτό του.

— Εἶναι κάποιος παράξενος, τὸν γνωρίζω μόλις, μουρμούρισε ὁ Ἀστακόφ παίρνοντας τὸν Πομπόνσκη κάτου ἀπὸ τὸ χέρι.

— Μὰ ἐπιτρέψτε μου, Βλαδίμηρε, Σέργκιεβιτς, εἶναι συχωρμένο σ' ἕναν ἄνθρωπον πὸν σέβεται τὸν ἑαυτό του, νὰ κουβεντιάσῃ μέσα στὸ δρόμον μ' ἕνα σκουφωμένο; Εἶναι ἄπρεπον, καὶ μὲ ξαφνιαζέτε, μὰ τὴν ἀλήθεια. Πὸν μπορέσατε νὰ κάμετε τὴν γνωριμιὰ τέτοιου ὑποκείμενου;

— Στὴν ἐξοχή.

— Στὴν ἐξοχή! Στὴ χώρα δὲ χαιρετάει κανεὶς τοὺς γειτόνους τῆς ἐξοχῆς! Δὲν εἶναι καθὼς πρέπει. Ἐνας gentleman, πόσες φορὲς σὰς τὸ εἶπα. Πρέπει πάντα κανεὶς νὰ φέρνεται σὰν gentleman, ἂν δὲ θέλει...

— Νὰ ἡ γυναῖκα μου, βιάστηκε νὰ εἰπῇ ὁ Ἀστακόφ διακόφτοντας τον. Πᾶμε νὰ τὴν ἰδοῦμε.

Καὶ οἱ δυὸ gentleman τραβήξανε πρὸς τὴ μεριά πὸν στεκότανε μιὰ ἀμαξία λεφτοκαμωμένη στὴν πόρτα τῆς φαινότανε τὸ πρόσωπον τὸ χλωμὸ καὶ γιομάτο ἀπὸ θυμὸ ψηλοκράτητον μιᾶς γυναίκας ἀκόμα νέας, μὰ γηρασμένης τώρα. Πίσω τῆς φαινότανε μιὰ ἄλλη γυναῖκα, πὸν τὸ πρόσωπον τῆς φαινόταν ὅμοιον στριφορέθιστον. Ὁ Ἀστακόφ ἀνοῖξε τὴν πόρταν τῆς ἀμαξίας, ἔδωσε τὸ χέρι στὴν γυναῖκα του, ὁ Πομπόνσκης στὴν πεθερὰ, καὶ τὰ ζευγάρια τραβήξανε κατὰ τὸ περίπατον τοῦ Νεῦσκη· πίσω ἀκλόυθαε ἕνας λακὴς μὲ λιβρέα ἐγγλέζικη, μακρὺς γκέτες καὶ καπέλλον μὲ τεράστια κοκάρδα.

Μεταφρ. ΣΠ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ

Π. Τὸ νομίζεις; μὰ ἐγὼ ἐπιμένω ὅτι εἶδα κ' ἐνοίωσα τὴν ἀλήθεια.

ΕΝΝΗ. Ἀχ, θεὲ μου! Ποιά δύναμη νὰ εἶναι αὐτή, πού ἀλλάζει τόσο πολὺ τὸν ἑαυτὸ μας σὲ μιὰ στιγμή μονάχα.

Π. Ἡ ἀδυναμία μας, παιδί μου, νὰ παραδεχτοῦμε γιὰ δική μας κάθε πράξη μας, ὅσο κι ἂν μᾶς φωνάζῃ αὐτή, ὅτι εἶναι πιά δική μας. Ἡ ἀδυναμία πού φαλάκκει πάντα μέσα στὴν ψυχὴ μας.

ΑΝ. Στὴν ψυχὴ πού θέλει νὰ δείχνηται ἀδύνατη.

Π. Ἀναγκάζεται νὰ δείχνηται, ἐνῶ πραγματικά εἶναι πολὺ δυνατὴ γιὰ νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα.

Ε. Βλέπω ὅτι ἔχασε καθένας σας τελειωτικά τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν ἄλλο μὰ θαρρῶ πὺς πρέπει ἐπὶ τέλους νὰρῆθε σὲ κάποια ἐξήγηση πὺς καθάρῃ γιὰ νὰ πᾶσῃ αὐτὸ τὸ βάσανό σας. —

Π. Παιδί μου, παιδί μου! ἐξηγήθηκαμε τόσο καλὰ μὲ τὴ μητέρα σου καὶ τόσο πολὺ, πού τὰ περισσότερα λόγια φαίνονται περιττά. Ρώτησέ τη νὰ σοῦ πῆ, ἂν δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό.

ΑΝ. Μὰ ὄχι! ὄχι! Δὲ μοῦ εἶπες τίποτα πού νὰ εἶναι ἀλήθεια καὶ δὲν ἄκουσες ἀπὸ τὸ στόμα μου τίποτα πού νὰ σὲ κᾶμῃ νὰ πιστέψῃς γι' ἀληθινὸ αὐτὸ πού φαντάστηκες ἐσὺ καὶ πού τὸ θέλεις νὰ εἶναι ἀληθινό.

Π. Στὰ ζητήματ' αὐτὰ τὰ λόγια νεκρώνονται μιλάει κι ἀκούει μονάχα ἡ συνείδηση.

Ε. Μὰ ἐπὶ τέλους θὰ μιλήσω ἐγὼ!

Π. Ἐσὺ; . . . καὶ τί μπορεῖς νὰ πῆς ἐσὺ;

Ε. Ἐκεῖνο πού μοῦ φωνάζει ἡ ἀγάπη μου καὶ γιὰ τοὺς δύο σας. Ἐκεῖνο πού ἐγὼ τὸ παιδί σας τ' ὀνειρεύτηκα πάντα γιὰ σᾶς καὶ πού τὸ κλειῶ μέσα στὴν καρδίᾳ μου σὺν θηταυρό μου, σὺν ζωῇ μου. . .

Π. Σὲν, τί θέλεις νὰ πῆς;

Ε. Θέλω νὰ ἰδῶ ν' ἀνθίξῃ καὶ πάλι πάνω στὰ χεῖλη σας τὸ γλυκὸ χαμόγελό σας, νὰ λάμπῃ στὸ μάτι σας ἡ χαρὰ τῆς ἀγάπης σας. Θέλω, πατέρα, νὰ φύγῃ ἀπ' ἐμπρὸς σου ὁ ἴσκιος πού σ' ἐμποδίζει νὰρῆθῃς κοντὰ μας!

Π. Ὁ ἴσκιος; . . .

ΑΝ. Μὰ δὲν ὑπάρχει κανένας ἴσκιος.

Ε. Ἀκουτέ με, πατέρα: Δὲν γκαρμίζει κανεὶς σὲ μιὰ στιγμή τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας πού γιὰ νὰ τὸ χτίσῃ ἴδρωσε χρόνια καὶ χρόνια.

ΑΝ. Ναι, τὴν εὐτυχία. . .

Π. Δὲν τὴ γνώρισα ποτέ, παιδί μου, τὴν εὐτυχίαν αὐτή. Κ' ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο σας λάθος.

Ε. Πατέρα!

Π. Ἦμωνα πάντα σκλάβος τῆς δυστυχίας, πού τώρα γίνεται μεγαλειότερη.

ΑΝ. Ψέματα!

Π. Κι ἂν εἶχα τὴ δύναμη τόσο χρόνια νὰ τὸ κρῶσω, σήμερα ἡ ψυχὴ μου ἔπεσε κουρασμένη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἄλλο τὸ βάρος της.

ΑΝ. Παῦλο, συλλογίσου. . .

Π. Σώπανε, σώπαιν' ἐσὺ! Σώπανε καλύτερα τώρα, ἀφοῦ τόσο χρόνια δὲ θέλησες νὰ μιλήσουμε ψυχὴ μὲ ψυχὴ. . .

Ε. Πατέρα, μὴ μιλάς μὲ τέτοια γλώσσα.

Π. Ἄ! παιδί μου! γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ φανερώσω ὅλον τὸν πόνο μου σ' ἐσένα, πού ἴσως θὰ μὲ καταλάβαινες βαθιά. . . Μὰ ὄχι! δὲ θέλω νὰ πονέσῃς κ' ἐσὺ.

Ε. Πατέρα λυπήσου μας. . . Κοίταξε τὴ μητέρα πού κλαίει.

Π. Πολὺ ἀργά. . . Βλέπεις ὅτι ὅλα ἐδῶ γίνονται πολὺ ἀργά!

Ε. Πολὺ ἀργά; . . . Μὰ αὐτὸ τὸ φώναζες καὶ πρὶν, ὅταν ἐφυγεν ὁ. . .

Π. Μήτε λέξῃ γι' αὐτό.
ΑΝ. Εἴνη!

Ε. Ἄ! . . . τί φῶς πού πέφτει μέσα στὸ νοῦ μου! καὶ βλέπω τώρα καθαρὰ. . . Πῶς μαντεύει ἡ ψυχὴ μου τὴν ἀλήθεια!

Π. Ὅχι! Μείνε ἀκόμη ὅπως ἦσουν ὡς τώρα, παιδί ἀθῶο!

Ε. Ἄκουσα κ' ἐνοίωσα τόσα μέσα σὲ λίγες ὥρες, πού εἶναι σὺν νύκτα ἀλάκαιρη ζωὴ δεμένη μὲ τὴν πιὸ σκληρὴ πρᾶγματικότητα. Τώρα εἶμαι ἀληθινὰ κ' ἐγὼ ἕνα μ' ἐσᾶς κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου, γιατί θέλουνε ν' ἀλυσσοδέσουν τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρὰ τῆς ψυχῆς μας στὴ φυλακὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ!

Π. Εἴνη, βλέπεις παραπολὺ καὶ μαντεύεις περισσότερο ἀπ' ὅσα πρέπει.

Ε. Ναι, γιατί μίλησε μέσα μου ἡ συνείδηση. Μιλῶ κάπως ἀληθινὰ, ὑποθίτω, ἐνῶ λέω, καὶ τὴν κρίση μου γιὰ τὸ φερσιμό σας κάπως ἀπότομα. Μὰ ἔτσι πρέπει.

Π. Τί θέλεις νὰ πῆς;
ΑΝ. Τὴν ἀλήθεια.

Ε. Ἀφοῦ ἐσεῖς δὲ θέλετε νὰ συλλογιστῆτε τὴν καταστροφὴ πού φέρνετε, ὡς σᾶς δεῖξω ἐγὼ μὲ τὸ ἀθῶο παιδιάτικο πνεῦμα μου τὸ χάος πού ἀνοίγετε.

Π. Εἴνη, παιδί μου μὴ σκέφτεσαι τόπο πολὺ, γιατί δυναμώνεις τὸν πόνο μου.

Ε. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ τὸ γιατρικὸ στὸν πόνο σας.

ΑΝ. Δὲ βαστῶ πιά, Παῦλο! μὲ κάνεις νὰ χάσω τὴν πίστη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μου.

Π. Δὲ μοῦ φαίνεται παράξενον νοιώθεις μέσα σου τώρα κ' ἐσὺ τὴν ἀφορμὴ πού μ' ἔκαμε νὰ γίνω φοβητσίαρης, πὺς ἀδύνατος κι ἀπὸ τὴν Εἴνη τὴν ἀφορμὴ πού μὲ ἀναγκάζει νὰ ζητῶ μιὰν ἀπόκρυφη γωνιά γιὰ νὰ χωθῶ ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ κάθε μάτι, πού καθρεφτίζει μέσα του τὴν ἀλήθεια, μήπως μπορέσω καὶ ξαναβρῶ τὴν δύναμη νὰ κυριαρχῶ καὶ πάλι ἐγὼ στὴν ὑπαρξή μου.

ΑΝ. Ἐσὺ εἶσαι κείνος, πού μούλεγες ὅτι θὰ μᾶς ὀδηγᾷς πάντα στὸν ὁμορφὸ δρόμο τῆς ζωῆς;

Π. Σώπα! . . . νικήθηκα ἀπὸ τὰ παρασμέν. Καὶ τώρα δὲ βλέπω μπροστά μου, δὲ νοιώθω μέσα μου παρὰ κάποιον ἀλλόκοτο σεβασμὸ στὴ δύναμή τους: δὲ μπορῶ νὰ τὰ ξεχάσω· δὲ μ' ἀφίνει ὁ σεβασμὸς αὐτὸς νὰ γυρίσω τὴ σκέψη μου σὲ τίποτ' ἄλλο. Τὰ παρασμέν' αὐτὰ μὲ κρατοῦν βλάκαιο δικό τους καὶ μοῦ σκοτεινιάζουν ὅτι φρωτεῖνὸ κλειούσα μέσα μου.

Ε. Ὅποια κι ἂν εἶναι τὰ παρασμέν' αὐτὰ, πατέρα, πρέπει νὰ τὰ λησμονήσῃς γιὰ νὰ λάμπῃ καὶ πάλι μέσα σου ὁ ἥλιος τῆς καλοσύνης.

Π. Δὲ μπορῶ κατὶ δυνατώτερο ἀπὸ τὴ θέλησή μου μ' ἐμποδίζει.

ΑΝ. Ἡ ἀδικία σου!

Π. Ὅχι! ὄχι!

ΑΝ. Ὅλα τὰ λόγια σου μοῦ τὸ φώναζαν.

Π. Ὅχι! δὲν εἶμαι ἀδικός!

ΑΝ. Δὲν τολμάς βίβαια νὰ τὸ παραδεχτῆς, γιατί ἄνθρωπος εἶσαι κ' ἐσὺ. (Ἀκολουθεῖ)

ΗΛΙΑΣ Π ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Δίδουμε μερικά φύλλα τῆς Κωνσταντινουπολίτικῆς «Πρόδοσ» γιομάτη διαλεκτὴ ὅλη γραμμένη στὴ δημοτικὴ. Δημοσιεύεται λ. χ. σ' αὐτὴ «ἡ θεὰ Νείνα» τοῦ Ὀλλαντοῦ δηγηματογράφου Κρέμερ, «Ἀπὸ τὴν Ἰθάκη στὴ Ρουμανία» νόστιμη ταξιδιώτικη περιγραφή τῆς Ντάμας Κούπας, «Ἐβ- νάστημ» πού τὸ ὑπογράφει ὁ Λμπασκ κτλ. — Κεῖνὸ δὲ μὲς ἔκαμε ξεχωριστὴ ἐντύπωση εἶ-

ναι τὸ κύριο ἄρθρο τῆς 3 τοῦ Δεκέβρη μὲ τὸν τίτλο «Θρησκευτικὴ ὁμιλία». Στὸ ἄρθρο αὐτὸ γραμμένο ἀπὸ σπουδα- σμένο κληρικὸ βίβαια, γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὴ μετάφραση τῆς Γραφῆς τοῦ κ. Παλλῆ, δημοσιεύεται μάλιστα κ' ἕνας παράγραφος ἀπ' αὐτὴν, κ' ὁ ἀρθρογράφος συμπεραίνει: ὅτι ἀπολλῶν παραφράσεων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Εὐαγγελίου, ἴσως ὅλων, κινδυνώδεστεραι κ' παραφράσεις καὶ περιφράσεις αὐ- τὰ ἡμῶν τῶν ἀναξίων Ἐκείνου λειτουργῶν, ὅτινες τὴν ὀρθοκλίτην μετεχειρίσθημεν ὡς ὄργανον προσωπικῶν βλέψων καὶ ἀτομικῶν ἐπιθυμιῶν».

— Δὴλ. δὲν παθαίνει τίποτα ἡ Ὀρθοκλία ἃ μεταφρα- στέτ τὸ Βαγγέλιο, ὅσο παθαίνει πού δὲν ἔχουμε κληρο μορφωμένο κι ἀξιο γιὰ τὴ μεγάλη του ἀποστολή.

— Ὑστερ' ἀπὸ τέτοιο δρόμο πού ἀνοίγει ἡ Πολιτικὴ «Πρόδοσ», ἀληθινὸ καὶ ριζοσπαστικὸ, ἀξίζει νὰν τὴ χαιρε- τάει κανεὶς γιὰ πρόοδο καὶ νὰ συχαρεῖ τοὺς Κωνσταντι- νουπολίτες πού ἀποχτήσανε ἕνα τέτοιο σοβαρὸ καὶ πατριω- τικὸ φύλλον.

— Βγῆκε τὸ «Ἐσπρίτωμα», δρᾶμα σὲ τρεῖς μέρη, τοῦ κ. Ηλία Κουλουβάτου. Ἄν ἀξίζει; ἢ δὲν ἀξίζει, θὰ μᾶς τὸ πῆ οἱ Ἐρμῶνες.

— Σοβερὴ εἴδηση ὁ κ. Κουρούκης ἀπέσυρε τὰ ἔργα του ἀπὸ τὸ Βασιλ. θέατρο, σήκωσε δὴλ. τὴν ἐμπιστοσύνη του ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ τελαλάει σ' ὅλες τίς φημερίδες.

— Νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὅπως κατάνησε τὸ Βασιλικὸ θέατρο τοῦ ἄξιζε κι ὁ ξευτελισμὸς αὐτὸς, νὰ πο- λεμηθεῖ δὴλ. ἀπὸ τὸν κ. Κουρούκη.

— Στὰ τελευταῖα «Πανθῆνια» (τὰ Ζητουνατικώτα- τα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος) ὁ κ. Ζητουνατῆς μᾶς πα- ρουσιάζει δύο νέους ποιητάδες, το. . . Λεάντρο Παλιμᾶ κ' τὸ Ν. Λαπιθιώτη.

— Ὑστερ' ἀπὸ δύο χρόνια πού τυπώνουν ποιήματά τους σὲ «Νουμά» τώρα μέλει τοὺς πῆρε χαμπάρι ὁ Ζητουνατῆς. Πῶς καλὰ! Ἐμεῖς γιὰ νὰν τὸν τιμηθῶμε θὰ βί- λουμε τὸν κ. Λαπιθιώτη νὰ παρουσιάσει τοὺς ἀναγνώστες μας ἕνα νέο ποιητὴ πού λέγεται. . . Ἰετρος Ζητουνατῆς.

— Τὸ ἔθνικὸ «Νεκρολόγιον» τοῦ κ. Κ. Σκότου βγήκε γιομάτο ἀπὸ διαλεκτὴ ὅλη καὶ πρωτότυπη—τόσο πρωτότυ- πη μάλιστα ἀφοῦ φιγουρέρουνε στίς χρυσὲς σελίδες του ἀρ- κατὰ τραγουδάκια τοῦ Κεῖν, τοῦ Λ. Παλιμᾶ κι ἄλλων τυ- πωμένων ὅλα σὲ «Νουμά».

— Ὁ κ. Σκότος ἔχει, σὺν τὰ ἀρχαῖα Σπαρτιατοπού- λα, καὶ νὰ κλέβει καὶ νὰ κρύβει τὰ κλεμμένα, ἀφοῦ δὲν ἰ- νερῆρε; πουθενὰ πῶς τὰ πῆρε ἀπὸ τὸ «Νουμά».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ
Ἄπο Ηέμτη σὲ Ηέμτη.
Ἐπιμετορὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σχοταμοί. Ἀθήνα 2, Περαιᾶς 1 (ἀπὸ κάρρο),
Ἐπαρχίης 3.
Λαθαμοί. Ἀθήνα 8, Περαιᾶς 3, Ἐπαρχίης 2.
Κλεπιῆς. Ἀθήνα 4, Περαιᾶς 2.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Καλαμ. Τὸνομα του εἶναι Γ. Πέτρ. Καταλαβαίνεις καὶ λόγου σου πὺς μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ τὸ γράψουμε ἀλάκαιο ἐδῶ. Σὲ ἰσικαίτερο ὅμως γράμμα, μὲ μεγάλη μας εὐχαριστήση. Ὅσο γιὰ τὸ φύλλον, μπορεῖς ἀξιολογεῖ νὰ μᾶς γράψῃς το κατὰ τόπι σου καὶ τὴ συντρομὴ τῆ στέλνεις ὅ- τα θέλεις.—κ. Γ. Ν. Ρωμ. Νέα Ἰόρκη. Ἄν κ' ἀρκετὸς πιά λόγος ἔγινε γι' αὐτὸ τὸ βιβλίον, θὰ τυπώσουμε μερικά κομμάτια ἀπὸ τὸ ἄρθρο σου γιατί βρισκόμμε σ' αὐτὸ ἀρκετὴ πρωτοτυπία καὶ ὀρθὴ παρατήρηση.—κ. Μ. Καλ. Τὸ λάθ- με. Πρὶν τὸ τυπώσουμε, ἐνῆγκη νὰ σὲ δοῦμε. Πέρασε κ- νένα ἀπομειήμερο ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἢ τὸ Σαββατόβραδο κα- λύτερα.

ΚΕΡΔΟΣ 352,245 ΔΡΑΧΜΩΝ
Ναὶ 352,245 δραχμᾶς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα- χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερ- δίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 352,245 δραχμῶν.
Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιάσῃ τὸ πα- σὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχμῶν καὶ καλεῖ- τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσι εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κλη- ρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000, χροσᾶς δραχμῶν τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἐ. ὅτε γεννησεται ἡ κλήρωσις.
Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὅπα τὴν Προ- δρεῖαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου Ἐπιμετορητοῦ διὰ τὸν Ἰω. Φωτίου Διατάγματος, μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέ- σεις.